Paulus <Diaconus> [Editor]; Surgant, Johann Ulrich [Editor]: Homiliarius doctorum de tempore et de sanctis a Paulo Diacono collectus

Basel: Nicolaus Kesler, 1498 Seite 281

Dñica XI post octauã Pẽthecostes

quattuoꝛ aĩalia plena oculis ante ⁊ retro. Que cũ
multiplicibꝫ sint referta mysterioꝝ sensibꝫ: spacia
ti sanctoꝝ symbolũ ꝓferũt. Hec ergo aĩalia recte
vndiq̃ꝫ occultata esse dicunꝭ: qꝛ sanctoꝝ actio vn/
diq̃ꝫ magna vigilantie cura circũspecta ẽ. Ita em̃
bona desiderabiliter pꝛeuident: vt mala q̃q̃ꝫ sol/
lerter caueant. Sic deniq̃ꝫ terrenoꝝ sese impẽdũt
actibꝫ officioꝝ: vt a celestibꝫ nõ secernãt animum.
Sic postremo nouerũt frui tp̃alibꝫ vt sp̃ intẽdãt
eternis: tantoq̃ꝫ in bonis etiã que agũt solliciti et
pꝛudẽtes sunt q̃to hostis ꝟsutissimi fraudes etiã
in bonis surripere solere nõ nesciunt. At hi quos
minima vel nulla sui cura exercet: dum aliĳs intẽ
dunt frequẽter alia negligũt: multũq̃ꝫ his sanctis
dissimiles aĩalibꝫ circũspectionis oculũ ꝓuide ad
cũcta non poꝛrigũt. Quod huic phariseo accidisse
dep̃hendiꝭ: qui ad deo gratias agẽdas: ad elemo/
synã dandã: ad ieiunia facienda sagaci oculo intẽ
dit: sed ad humilitatis obseruantiã negligenter
toꝛpuit: et quasi om̃es sue ciuitatis aditus diligẽ/
ter emuniens superbie cicatricẽ reliquit: ꝑ quam
feroci hostiũ dep̃dationi subiacuit. Queadmodũ
em̃ nihil ꝓdest ꝙ tota ciuitas cõtra hostiũ custo/
diꝭ incursum: si vnũ in ea foramen relinquitur ꝑ
qd̃ ab hostibꝫ intreꝭ: sic nihil iuuat ꝙ multas vir/
tutes cõgregamus: si vnũ in nobis vitiũ relinqui/
mus ꝑ qd̃ a diabolo capiamur. Et publican⁹ alon
ge stans nolebat nec oculos ad celũ leuare: ꝑcutie/
bat pectus suũ. Quot in phariseo signa p̃cesserũt
supbie: tot cõsequẽter in publicano humilitatꝭ in
dicia describunꝭ. Ille em̃ sua merita p̃dicare aliĳs
se potioꝛẽ ostẽdere: ecõtra ille suoꝝ cõfessione pctõ
rum demissione luminũ pectoꝛis insup ꝟberatio/
ne diuinitatẽ sibi cõciliat. A longe stabat: qꝛ et se
peccatoꝛẽ ⁊ ꝓphanũ ꝟaciter intelligens: sanctua/
rio appꝛopinquare nõ audebat. A longe vtiq̃ꝫ sta
bat: qꝛ peccando se longe a deo recessisse nouerat.
Oculos ad celum leuare nolebat: quia sciebat se il
lũ qui in celis est grauiter offendisse: illicita cõspi
ciendo: indignũ certe estimans isdẽ obtutibꝫ deũ
vel dei templũ aspicere: q̃bꝫ ad cõcupiscendũ illici
ta plurima fuerat cõspicatus: nec dũ eoꝝ numero
se sociare audebat: qui de peccatoꝝ indulgẽtia fisi
Ps. 121. cũ psalmista dicũt: Ad te leuaui oculos meos qui
habitas in celis. Pectus quoq̃ꝫ suum ꝑcutiebat:
q̃m̃ se nouerat plurima ibi cogitasse nephãda vn/
de deũ offenderat: ⁊ quasi suppliciũ sibi de seipso
exigens: veniã sceleꝝ nõ tam impetrabat q̃ꝫ extoꝛ
Tex. quebat a dño. ¶ Deus inq̃t ꝓpitius esto mihi pec/
catoꝛi. Magna p̃cis breuitas: sꝫ mira robustaq̃ꝫ
deuotiõe cõmendata: qui ⁊ iudicis sententiam ꝑ/
mutaret: ⁊ ex iniusto iustificatũ repente publica/
Tex. nũ efficeret. Unde sequiꝭ: ¶ Dico vobis: descẽdit
hic iustificatus in domũ suã ab illo. Maxima fi/
ducia sub exẽplo istius publicani digne penitenti
bus p̃rogaꝭ. Qui q̃m̃ culpas p̃teritas humiliter
defleuit: q̃ꝫuis iniustus ad templũ venerit iustifi/
catus tñ a templo recessit. Qd̃ ꝟo diciꝭ ab illo: du/
pliciter auctoꝛes exponũt: vel ab illo. s. templo: vł
ab illo subaudiendũ phariseo. i. plus q̃ꝫ ille. Hec
qꝛ ad litterã ꝑ se eminẽt si quid mysterĳ superest
req̃ramus. Duo isti hoĩes: duoꝝ ẽ tipus pplõꝝ.
Phariseus quidẽ de meritoꝝ excellẽtia inaniter
se efferens iudaicũ populũ figuraliter expꝛimit: q̃
de accepta legis obseruãtia tumuit ⁊ redemptoꝛꝭ
sui ad se in humilitate veniẽtis aduentũ superba
mente recip̃e detrectauit: cum inter cetera que cul
paꝝ immanitas exposcebat: illuc recto satis oꝛdi/
ne ꝑuenit: vt qui olim in p̃oꝛibus patribꝫ angelos
hospitio recepat: iam secũ vlterius habitare nolẽ/
tes in templo clamãtes audiret: Recedamus ab
his sedibꝫ. Per publicanũ ꝟo qui se humiliando:
suaq̃ꝫ peccata confitendo exaltari meruit: gentilis
eque designatus est pplˢ: qui ap̃lice p̃dicationis
veritate suscepta: falsoꝝ numinũ poꝛtenta deseru/
it: suũq̃ꝫ creatoꝛẽ cõdigna penitudine sibi ꝓpitiare
cõtendit: cuius digne satis exaltationi contigit vt
qui p̃dem fuerat mancipiũ diaboli: efficereꝭ fili⁹
dei. Qui q̃m̃ ad deũ ꝯuersus peccata sua recognõ
uit: ⁊ sceleꝝ suoꝝ ꝑfecte penituit: nõ solũ veniam
sed etiã vt poplm̃ iudeoꝝ fidei dignitate p̃cederet
accepit. ¶ Quia oĩs qui se exaltat humiliabiꝭ: et q̃ Tex.
se humiliat exaltabiꝭ. Hec sententia ⁊ de vtroq̃ꝫ
pplo valet intelligi: iudaico. s. ⁊ gentili: q̃rũ alter
(vt dictũ est) de diuinis beneficĳs supbiens hũi
liari: alter vero deuote se in cõfessione peccatoꝛum
humiliãs meruit exaltari. Et de om̃i supbo ⁊ hu
mili põt cõuenientissime accipi: ꝯcoꝛdante sup hoc
salomonis sententia. Ante ruinã exaltaꝭ coꝛ hoĩs: Pꝛoue. 16.
et ante gaudiũ hũiliaꝭ. At videm⁹ mltos honoꝛi/
bus ⁊ diuitĳs huius seculi floꝛere ⁊ in eis vsq̃ꝫ ad
finẽ ꝑseuerare: certum⁹ ecõtra nõnullos paupertatẽ
et in eadẽ egestate vsq̃ꝫ ad exitũ vite ꝑmanere. Cũ
et inopia laboꝛare ⁊ q̃ isti in inchoata felicitate: et
illi in p̃stina paupertate vsq̃ꝫ ad terminũ vite ꝑma/
neãt: quõ veꝝ esse ꝯstat qd̃ dñs dicit oẽm hoĩem
exaltatũ hũiliari: atq̃ꝫ hũiliatũ exaltari. Sꝫ q̃m̃
ꝟitas falli nõ põt: sciẽdũ: qꝛ si nõ in p̃senti hoc sp
adimplere videꝭ: in futuro tñ cõplendũ non dubi
tamus. Omnis em̃ qui in p̃senti vita se exaltat vt
diuinis p̃ceptis se subdere contẽnat: hic in die iu
dicĳ cũ supbis ⁊ impĳs sociatus humiliari cogeꝭ
a dño auditurus: Ite in ignem eternũ. Qui autẽ Matt. 25.
amoꝛe diuino hic se humiliare studuerit: imitans
illũ qui dicit: Discite a me quia mitis sum ⁊ humi Matt. 11.
lis coꝛde: ip̃e in futuro iudicio a dño exaltabitur:
cũ optabilẽ vocẽ audire meruerit: Uenite benedi
cti patris mei. Nos aũt non solum ex humilitate
publicani exemplũ humilitatis colligere debem⁹:
verũ e diuerso: ⁊ de verbis elati pharisei foꝛmam
humilitatis assumere. Ille em̃ considerauit alioꝝ
mala ⁊ cepit iactanter sua ꝓferre bona: nos econ/
tra nostra mala debemus ꝑpendere ⁊ alioꝝ bona
pie cõsiderare. Ut sicut ille ceteris se p̃ferens: ex eo
ꝙ alios despexit humiliatus ẽ ad ruinã: ita ⁊ nos
bonis fideliũ impares iudicantes: ex eoꝝ imitati
one exaltati: ꝓficiamus ad gl'iam. Cũq̃ꝫ huiusce/
modi deuotionis foꝛmã assecuti fuerimus: in q̃ti/
dianis p̃cibꝫ hãc oꝛationẽ a beato beda editã: bre/
uem quidẽ: sed omnino saluberrimã frequentan
do recitare studeamus.

Deus omp̃s miserere supplici tuo: qꝛ nõ sum
sicut innumeri serui tui: cõtẽptu seculi subli/
mes: iusticie merito gl'iosi: castitatis laude angeli/
ci: velut etiã multi illoꝝ q̃ post flagitia publica pe
nitendo tibi meruerũt esse deuoti: q̃ etiã si q̃d bo/
ni tua gr̃a largiẽte fecero: quo fine h̃ faciã qua ve a
te districtione penseꝭ ignoꝛo. Tu aũt.

Dñica. XII. Marci. VII.

In illo tẽpoꝛe Exiẽs

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-469/0281
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG